യേശുവും നിക്കദേമോസും

(യോഹന്നാൻ 3: 1–15)

അടയാളങ്ങൾ കണ്ടതുകൊണ്ടാണ് നിക്കോദേമോസ് ഈശോയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നത് (3:2). അടയാളങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ബൗദ്ധികം മാത്രമാണ്. അത് അതിൽത്തന്നെ അപൂർണ്ണമാണ്. വെറും ബൗദ്ധികതലത്തിലുള്ള ഈ വിശ്വാസം ഈശോ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിലെ അവസാനവാക്കുകൾ ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്: "പെസഹാ തിരുനാളിന് അവൻ ജറുസലേമിൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ പ്രവർത്തിച്ച അടയാളങ്ങൾ കണ്ട് വളരെപ്പേർ അവന്റെ നാമത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു. ഈശോയാകട്ടെ, അവരെ വിശ്വസിച്ചില്ല" (2:23–24). വെറും ബൗദ്ധികതലത്തിലുള്ള വിശ്വാസം യഥാർത്ഥവിശ്വാസമല്ല.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് ഈശോയിൽ വിശ്വസിച്ച അനേകരെ കാണുന്നുണ്ട്. നിക്കോദേമോസ് അവരിലൊരാളാണ്. നിക്കോദേമോസ് ഈശോയെ തേടിയെത്തുന്നത് രാത്രിയിലാണ്. 'രാത്രി' അല്ലെങ്കിൽ 'ഇരുട്ട്' എന്ന പ്രയോഗം യോഹന്നാൻ സുവിശേഷകൻ പ്രതീകാത്മകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ്. രാത്രി അപൂർണ്ണമായ, ബൗദ്ധികമായ വിശ്വാസത്തെ അല്ലെങ്കിൽ തിന്മയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈശോയെ ഒറ്റിക്കൊടുത്ത യൂദാസിനെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ഈ പ്രയോഗം നടത്തുന്നുണ്ട്: "ആ അപ്പക്കഷണം സ്വീകരിച്ച ഉടനെ അവൻ പുറത്തുപോയി. അപ്പോൾ രാത്രിയായിരുന്നു" (13:30). പുറത്തുപോയി യൂദാസ് ചെയ്തത് വലിയ തിന്മയുടെ പ്രവൃത്തിയാണ്. എന്നാൽ, നിക്കോദേമോസ് ഇരുട്ടിൽനിന്ന് പ്രകാശമായ ഈശോയിലേക്കു വരുന്നു. ഇത് അവിശ്വാസത്തിൽനിന്നും വിശ്വാസത്തിലേക്കുള്ള ഒരു യാത്രയാണ്. ഈശോ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമാണ് - സർവ്വ അന്ധകാരത്തെയും നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുന്ന പ്രകാശം. ഇതുതന്നെയാണ് അവിടുന്ന് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതും: "ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമാണ്. എന്നെ അനുഗമിക്കുന്നവൻ ഒരിക്കലും അന്ധകാരത്തിൽ നടക്കുകയില്ല. അവന് ജീവന്റെ പ്രകാശമുണ്ടായിരിക്കും" (യോഹ 8:12).

ഈശോയുടെ അടുക്കലേക്കു വരുക എന്ന പ്രവൃത്തിതന്നെ അവിടുന്നിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അന്ധകാരത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് പ്രകാശമായ മിശിഹായെ സ്വീകരിക്കുവാൻ കടന്നുവന്ന നിക്കൊദേമോസും ഈശോയും തമ്മിൽ നടന്ന സംഭാഷണത്തിൽ യാഥാർത്ഥ വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസത്തിലേക്ക് കടന്നുവരാനുള്ള വ്യവസ്ഥ വീണ്ടുമുള്ള ജനനമാണ് (3:3-6). 'വീണ്ടും ജനിക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പുതിയ ജീവിതത്തിന് തുടക്കംകുറിക്കണം എന്നാണർത്ഥം. ജീവിതത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യങ്ങളിൽ മാറ്റമുണ്ടാകണം. വിശ്വാസം ജീവിതബന്ധിയായിരിക്കണം.

വീണ്ടുമുള്ള ജനനം നടക്കുന്നത് ആത്മാവാലും ജലത്താലുമാണ്. മിശിഹായോടും മിശിഹായിൽ യാഥാർത്ഥ്യമായ ദൈവരാജ്യത്തോടും ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തുന്ന വിശ്വാസജീവിതത്തിലേക്ക് നമ്മെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്. വിശ്വാസത്തിന്റെ വിത്ത് മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതും നിലനിർത്തുന്നതും പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതും പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്. മാനസാന്തരത്തിലൂടെ നമ്മിൽ യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്ന വിശ്വാസജീവിതം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ ആത്മാവിലുള്ള ജനനം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. വിശ്വാസം ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ്. "എന്നെ അയച്ച എന്റെ പിതാവ് ആകർഷിച്ചാലല്ലാതെ ഒരുവനും എന്റെ അടുക്കലേക്ക് വരാൻ സാധിക്കുകയില്ല" (യോഹ 6:44) എന്ന് ഈശോ പറയുന്നു. നമ്മുടെ ബുദ്ധിയോ ശക്തിയോ കഴിവോ ബോധ്യമോ ഒന്നുമല്ല വിശ്വാസജീവിതത്തിലേക്ക് നമ്മെ പ്രവേശിപ്പിച്ചത്. മാമ്മോദീസായിലൂടെ പ്രവർത്തിച്ച ദൈവത്തിന്റെ കൃപ ഒന്നുമാത്രമാണ് ഈ പ്രവേശനം സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്തത്.

വിശ്വാസം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് ദൈവത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദാനം. എസക്കിയേൽ പ്രവാചകനിലൂടെ ഈ ദാനത്തെ ദൈവം തന്റെ ജനത്തിന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു: "ഒരു പുതിയ ഹൃദയം നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ നല്കും; ഒരു പുതുചൈതന്യം നിങ്ങളിൽ ഞാൻ നിക്ഷേപിക്കും; നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് ശിലാഹൃദയം എടുത്തുമാറ്റി മാംസളഹൃദയം നല്കും. എന്റെ ആത്മാവിനെ നിങ്ങളിൽ ഞാൻ നിവേശിപ്പിക്കും" (36:26). ഉള്ളിൽ വസിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാരൂപിയോട് വിധേയപ്പെട്ട് മിശിഹാ കാണിച്ചുതരുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തെ പിന്തുടരുമ്പോഴാണ് വിശ്വാസം ഒരുവനിൽ ഫലമണിയുന്നത്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം ഒരിക്കൽ തുടങ്ങി അവസാനിക്കുന്നതല്ല. നിരന്തരമായി അവിടുന്ന് നമ്മിൽ പ്രവർത്തനനിരതനാണ്. ഈ പ്രവർത്തനത്തോട് വിധേയത്വമുള്ള ഒരു മനസ്സാണ് നമുക്കാവശ്യം. ജീവിതത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായി പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന് വിട്ടുകൊടുക്കുമ്പോഴാണ് ദൈവമക്കളായി നാം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്; ദൈവരാജ്യത്തിന് അവകാശികളാകുന്നത്. ആത്മാവിന്റെ സഹായമില്ലാതെ മനുഷ്യന് വിശ്വാസത്തിലേക്കു വരുക അസാദ്ധ്യമാണ് (3:6).

ജലത്താലുള്ള ജനനം എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് മാമ്മോദീസായിലൂടെയുള്ള സഭാപ്രവേശനമാണ്. ജലം മാമ്മോദീസായെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആദിമസഭയിൽ ഈശോയിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നവരെ സ്നാനപ്പെടുത്തുവാൻ ജലം ഒരു അവശ്യഘടകമായിരുന്നു. മാമ്മോദീസായിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെ നാം ദൈവമക്കളായി ജനിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഉന്നതത്തിൽനിന്നുള്ള ജനനം. സഭയിലൂടെയാണ് അരൂപിയിലുള്ള ജനനവും ദൈവരാജ്യപ്രവേശനവും നടക്കുന്നത്. സഭ

യാണ് ഈ ലോകത്തിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ കൂദാശയായി വർത്തിക്കുന്നത്. സഭ വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹമാണ് (നട 4:32). ശ്ലീഹന്മാരിലൂടെ കൈമാറപ്പെട്ടു കിട്ടിയ സഭയുടെ വിശ്വാസജീവിതത്തിലേക്കാണ് മാമ്മോദീസായിലൂടെ നാം പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടുക. അതുകൊണ്ട് സഭയുടെ വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുകയും, ആ വിശ്വാസം വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിൽ സ്വാംശീകരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് നാം യഥാർത്ഥ വിശ്വാസജീവിതം നയിക്കേണ്ടത്. സഭാജീവിതത്തിൽനിന്നും മാറി ഒറ്റപ്പെട്ടുനിന്നോ, സഭയുടെ ശ്ലൈഹികവിശ്വാസം ഏറ്റുപറയാതെയോ, സ്വന്തമായ രീതിയിൽ വിശ്വാസജീവിതം നയിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ള ജീവിതമല്ല.

മാനസാന്തരവും ദൈവരാജ്യപ്രവേശനവും: വിശ്വാസം ഒരു പുതിയ ജനനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഈ പുതിയ ജനനം അവൻ അനുഭവിക്കുന്നത് നിരന്തരമായ മാനസാന്തരത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെയാണ്. ജീവിതാഭിമുഖ്യത്തിൽ എങ്ങനെയുള്ള മാറ്റമാണ് ഉണ്ടാകേണ്ടതെന്ന് ഈശോയുടെ വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്: "വീണ്ടും ജനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരുവനും ദൈവരാജ്യം കാണാൻ കഴിയുകയില്ല". ദൈവരാജ്യത്തോട് ആഭിമുഖ്യമുണ്ടാകണം. ഈശോ വന്നത് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷം അറിയിച്ചുകൊണ്ടാണ്: "ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. മാനസാന്തരപ്പെട്ട് സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിക്കുവിൻ" (മർക്കോ 1:14-15) എന്ന ആഹ്വാനമാണ് ഈശോ നല്കിയത്. ദൈവരാജ്യത്തോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തുന്ന ഒരു ജീവിതമായിരിക്കണം വിശ്വാസജീവിതം.

ഈശോയെ അറിയുന്നവനായിട്ടാണ് നിക്കോദേമോസ് കടന്നുവന്നത്. എന്നാൽ ഈശോ സംസാരിക്കുന്നത് ദൈവരാജ്യം കാണുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ്. ഈശോയെക്കുറിച്ചുള്ള ബൗദ്ധികമായ അറിവ് ദൈവരാജ്യത്തോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയായി വളരണം. പ്രായോഗികമായി ഇവ രണ്ടും ഒന്നുതന്നെ. കാരണം ഈശോയിലാണ് ദൈവരാജ്യം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ യാഥാർത്ഥ്യമായത്. ഇവിടെ മിശിഹാ എന്ന വ്യക്തിയെ ദൈവരാജ്യവമായി താദാത്മ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. സമാന്തരസുവിശേഷങ്ങളിലും ഇതു നാം കാണുന്നുണ്ട്. മത്താ 19:29 ൽ 'എന്റെ നാമത്തെപ്രതി' എന്നു പറയുന്നത് മർക്കോ 10:29 ൽ 'എന്റെ നാമത്തിനുവേണ്ടിയും സുവിശേഷത്തിനുവേണ്ടിയും' എന്നാണെങ്കിൽ ലൂക്കാ 18:29 ൽ 'ദൈവരാജ്യത്തെപ്രതി' എന്നാണ്. യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായുടെ സുവിശേഷം ദൈവരാജ്യകേന്ദ്രീകൃതമെന്നതിനേക്കാൾ മിശിഹാകേന്ദ്രീകൃതമാണ്. അതായത്, മിശിഹായെ അറിയുന്നത് ദൈവരാജ്യം സ്വീകരിക്കലാണ്. ആത്മാവാലും ജലത്താലും വീണ്ടും ജനിച്ചാലേ ദൈവരാജ്യം കാണാനും ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനും കഴിയൂ. ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും അവിടുത്തെ ഹിതവും ഭരണം നടത്തുന്ന ഒരു പുതിയ ലോകത്തിന്റെ-ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ- സുവിശേഷവുമായാണ് ഈശോ ഈ ലോകത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നത്. അവിടുന്ന് പ്രസംഗിച്ചത് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷമാണ്; പ്രവർത്തിച്ചത് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളാണ്; ജീവിച്ചത് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങളാണ്. ഈശോയോടും അവിടുത്തെ സുവിശേഷത്തോടുമുള്ള പ്രതിബദ്ധത നിറഞ്ഞ ജീവിതമാണ് ദൈവരാജ്യനിർമ്മിതിയുടെ അവശ്യഘടകം. മാമ്മോദീസായിൽ വിശ്വാസികൾ സഭയിലൂടെ ദൈവരാജ്യത്തിലെ അംഗങ്ങളായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ കൂദാശയാണല്ലോ സഭ. ഈ വിശ്വാസം ജീവിതസ്പർശിയാകുമ്പോൾ ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യാംഗത്വമുള്ള ജീവിതമായി ക്രൈസ്തവജീവിതം വളരും!

ദൈവരാജ്യപ്രവേശനത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥയായി ഈശോ വരച്ചുകാട്ടുന്നതും ശരിയായ മാനസാന്തരമാണ്: "സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു, നിങ്ങൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ട് ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല" (മത്താ 18:3). മാനസാന്തരം സംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളാകാൻ കഴിയുകയില്ല. വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ മക്കളെപ്പോലെ ആയിത്തീരുക എന്നത് പുതിയ ജന്മത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനാശയമാണ്. മാനസാന്തരപ്പെടുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതിനെപ്പറ്റി മർക്കോ 1:14-15 ൽ പറയുന്നു.

7 മുതൽ 10 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ വീണ്ടും ജനിച്ചവന്റെ സ്വഭാവത്തെ വിവരിക്കുകയാണ്. ഈശോ പറയുന്നു: "മാംസത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നത് മാംസമാണ്; ആത്മാവിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നത് ആത്മാവും" (3:6). "മാംസം" എന്ന പ്രയോഗം സ്വാഭാവിക മനുഷ്യനെ അഥവാ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പുനർജനിക്കാത്ത മനുഷ്യനെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാ

ണ്. ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്ക് ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശനമില്ല. ആത്മാവിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നവരാകട്ടെ ആത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവരാണ്. ആത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവർ ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കും. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്തെന്ന് പൗലോസ്ശ്ലീഹാ വിവരിക്കുന്നു: "സഹോദരരേ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കാണ് നിങ്ങൾ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്; ഭൗതികസുഖത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമായി അതിനെ ഗണിക്കരുതെന്നു മാത്രം. പ്രത്യുത, സ്നേഹത്തോടുകൂടെ ദാസരെപ്പോലെ പരസ്പരം സേവിക്കുവിൻ" (ഗലാ 5:13). നിരന്തരം ഉള്ളിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണകളോട് നാം എത്രമാത്രം തുറവിയുള്ളവരാണോ അത്രമാത്രം ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും.

പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഒരു വ്യക്തിയിൽ വരുത്തുന്ന രൂപാന്തരപ്രക്രിയയെ കാറ്റിന്റെ പ്രവർത്തനത്തോടാണ് സുവിശേഷകൻ ഉപമിക്കുക. കാറ്റ് എവിടെനിന്ന് വരുന്നെന്നോ എവിടേക്ക് പോകുന്നെന്നോ ആരും അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ സ്വരംമാത്രം കേൾക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ ബാഹ്യനയനങ്ങൾക്കൊണ്ട് ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ഫലങ്ങൾക്കൊണ്ട് അത് തിരിച്ചറിയാം: "ആത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങൾ സ്നേഹം, ആനന്ദം, സമാധാനം, ക്ഷമ, ദയ, നന്മ, വിശ്വസ്തത, സൗമ്യത, ആത്മസംയമനം ഇവയാണ്" (ഗലാ 5:22). പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവരിൽ ഈ ഫലങ്ങൾ വിളങ്ങി പ്രശോഭിക്കും.

നിക്കോദേമോസുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ (3:1-10) ഈശോ വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുമ്പോൾ, വിശ്വാസത്തിന്റെ വിഷയം അല്ലെങ്കിൽ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുകയാണ് 3:11-21 വരെയുള്ള വചനങ്ങളിൽ. ഈശോ പറയുന്നു: "ഞങ്ങൾ അറിയുന്നവയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നു; കണ്ടവയെപ്പറ്റി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നിട്ടും ഞങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യം നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല" (3:11). ഇവിടെ, യഹൂദരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ക്രിസ്തീയസമൂഹത്തിന്റെ സ്വരമാണ് ബഹുവചനം (ഞങ്ങൾ)

ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിലൂടെ ഈശോ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. ഭൗമികകാര്യങ്ങൾ അഥവാ ഭൂമിയിൽ സംഭവിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അതായത്, മനുഷ്യനെയും അവന്റെ വീണ്ടുമുള്ള ജനനത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗീയകാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കാനാവും എന്ന് ഈശോ ചോദിക്കുന്നു. ഈശോയെ, അഥവാ മിശിഹാരഹസ്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വെളിപാടുകളാണ് സ്വർഗ്ഗീയകാര്യങ്ങൾ. വിശ്വാസത്തിന്റെ വിഷയം ഈശോയാണ്; അവിടുത്തെ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളാണ്. സ്വയംവെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ജീവിതം അടിയറവുവയ്ക്കുന്നതാണ് വിശ്വാസം.

ദൈവത്തെ പൂർണ്ണതയിൽ ലോകത്തിന് വെളിപ്പെടുത്തിയത് ഈശോമിശിഹായാണ്. സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് കയറി, സ്വർഗ്ഗം കണ്ട് ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്താൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന മനുഷ്യപുത്രനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും സാധിക്കുകയില്ല (3:13). പിതാവിന്റെ മടിയിലിരിക്കുന്ന ഈശോയ്ക്കു മാത്രമേ അവിടുത്തെ സമ്പൂർണ്ണതയിൽ വെളിപ്പെടുത്താനാവൂ. ഈ വെളിപ്പെടുത്തൽ മിശിഹായുടെ മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ ആരംഭിച്ച് പരസ്യജീവിതത്തിൽ തുടർന്ന് ഉയർത്തപ്പെടലിൽ അഥവാ മരണോത്ഥാനങ്ങളിൽ പൂർത്തിയായി.

ദൈവത്തെ ലോകത്തിന് വെളിപ്പെടുത്താൻ വന്ന ഈശോ കുരിശിൽ ഉയർത്തപ്പെടുന്നതുവഴിയാണ് തന്റെ ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കുന്നത്. 'ഉയർത്തപ്പെടൽ' അവിടുത്തെ മരണത്തെയും ഉത്ഥാനത്തെയുമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ഉയർത്തപ്പെടലിനെ മോശ മരുഭൂമിയിൽ സർപ്പത്തെ ഉയർത്തിയതിനോട് യോഹന്നാൻശ്ലീഹാ ഉപമിക്കുന്നത്. ദൈവത്തിനെതിരായി ശബ്ദമുയർത്തിയ പഴയനിയമജനം ആഗ്നേയസർപ്പങ്ങളുടെ ദംശനമേറ്റ് മരിച്ചപ്പോൾ കർത്താവിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് മോശ പിച്ചളസർപ്പത്തെ ഉണ്ടാക്കി വടിയിൽ ഉയർത്തി നിർത്തി. ദംശനമേറ്റവർ പിച്ചളസർപ്പത്തെ നോക്കിയപ്പോൾ ജീവിച്ചു (സംഖ്യ 21:4-9). ഈ സംഭവത്തെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു നിത്യജീവൻ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന് താൻ കുരിശിൽ മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന് ഈശോ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് (3:15).

സമാന്തരസുവിശേഷങ്ങളിലെ പീഡാനുഭവപ്രവചനങ്ങൾക്കു സമാന്തരമായി യോഹന്നാൻ സുവിശേഷകനും ഈശോയുടെ ഉയർത്തപ്പെടലിനെക്കുറിച്ച് മൂന്നു പ്രാവശ്യം പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ സഹനദാസനെക്കുറിച്ച് ഏശയ്യാപ്രവാചകൻ വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഉയർത്തപ്പെടലിനെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കുന്നു: "എന്റെ ദാസനു ശ്രേയസ്സുണ്ടാകും. അവൻ അത്യുന്നതങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെടുകയും പുകഴ്ത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യും" (52:13). മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഈശോ കുരിശിൽ ഉയർത്തപ്പെടണമെന്നത് ദൈവത്തിന്റെ നിശ്ചയമായിരുന്നു (നട 2:23). കുരിശുമരണംവരെ ഈശോ അനുസരണമുള്ളവനായി പിതാവിന്റെ നിശ്ചയത്തിന് കീഴ്വഴങ്ങി (ഫിലി 2:9).

ആദിമസഭ ഈശോയുടെ ഉത്ഥാനത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുമ്പോൾ യോഹന്നാൻ സുവിശേഷകൻ കുരിശുമരണത്തിന് പ്രാധാന്യം നല്കുന്നു. കാരണം, അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കുരിശ് വെളിപ്പെടുത്തലാണ്. സമാന്തരസുവിശേഷങ്ങൾ ഈശോയുടെ രാജത്വം ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ കുരിശിൽ അവിടുത്തെ മഹത്വം വെളിപ്പെടുന്നതായാണ് യോഹന്നാൻശ്ലീഹാ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. പീഡാനുഭവവിവരണത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും ഈശോയുടെ രാജത്വത്തിന്റെ സൂചനകൾ നല്കുന്നുണ്ട്. പീലാത്തോസിന്റെ മുമ്പിൽ ഈശോയെ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ "പീലാത്തോസ് ചോദിച്ചു: അപ്പോൾ നീ രാജാവാണല്ലേ? ഈശോ പ്രതിവചിച്ചു: നീ തന്നെ പറയുന്നു, ഞാൻ രാജാവാണെന്ന്" (18:37). പീലാത്തോസ് ഈശോയെ യഹൂദരുടെ മുമ്പിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നത് "ഇതാ, നിങ്ങളുടെ രാജാവ്" (19:15) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. കുരിശിൽ ഈശോയെക്കുറിച്ച് എഴുതിവച്ച ശീർഷകവും "നസറായനായ ഈശോ യഹൂദരുടെ രാജാവ്" (19:19) എന്നായിരുന്നു. കുരിശാണ് ലോകത്തെ മുഴുവൻ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് ആകർഷിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം. ഈശോ ഇത് മുൻകൂട്ടി പ്രവചിച്ചിരുന്നു: "ഞാൻ ഭൂമിയിൽനിന്ന് ഉയർത്തപ്പെടുമ്പോൾ എല്ലാ മനുഷ്യരെയും എന്നിലേക്കാകർഷിക്കും. അവൻ ഇതു പറഞ്ഞത് താൻ ഏതു വിധത്തിലുള്ള മരണമാണ് വരിക്കാൻ പോകുന്നത് എന്നു സൂചിപ്പിക്കുവാനാണ്" (12:32-33).

കുരിശിലുള്ള ഈശോയുടെ ഉയർത്തപ്പെടൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ആത്യന്തികമായ സത്യം മനുഷ്യന്റെ നേർക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ

സ്നേഹമാണ്. തന്റെ പുത്രനെ ബലിയായി നല്കാൻ തക്കവിധം ലോകത്തെ-മനുഷ്യകുലത്തെ-സ്നേഹിച്ച പിതാവിന്റെ മുഖമാണ് ഈശോ കുരിശിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയത്: "എന്തെന്നാൽ അവനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവനും നശിച്ചുപോകാതെ നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ ഏകജാതനെ നല്കാൻ തക്കവിധം ദൈവം ലോകത്തെ അത്രമാത്രം സ്നേഹിച്ചു" (3:16). മനുഷ്യനുവേണ്ടി താണിറങ്ങിയ നിസ്വാർത്ഥസ്നേഹമാണ് ദൈവത്തിന്റേത്. ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ സ്നേഹത്തിലൂടെ അവിടുന്ന് മനുഷ്യനെ വീണ്ടെടുക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു. ഇത് മനുഷ്യന്റെ എന്തെങ്കിലും മേന്മയാലോ പ്രവർത്തഫലമായോ ലഭിച്ചതല്ല. പ്രത്യുത, ദൈവത്തിന്റെ നിരുപാധികമായ സ്നേഹമാണ് ഇതിനു പിന്നിലുള്ളത്. യോഹന്നാൻശ്ലീഹാ തന്റെ ഒന്നാം ലേഖനത്തിൽ ഇത് പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്: "നാം ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചു എന്നതിലല്ല, അവിടുന്ന് നമ്മെ സ്നേഹിക്കുകയും നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരബലിയായി സ്വപുത്രനെ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതിലാണ് സ്നേഹം" (4:10). ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ ലോകത്തിലേയ്ക്കയച്ചത് ലോകത്തെ ശിക്ഷയ്ക്ക് വിധിക്കാനല്ല. പ്രത്യുത അവന്റെ രക്തത്താൽ ലോകം മുഴുവൻ രക്ഷപ്രാപിക്കാനാണ് (3:17). ദൈവം തന്റെ പുത്രനിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തിയത് അവിടുത്തെ പരമാവധി സ്നേഹമാണ്. ഈശോ വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

തന്റെ പുത്രനിലൂടെ പരമാവധിസ്നേഹം വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൈവത്തിന് രണ്ടുതരത്തിലുള്ള പ്രത്യുത്തരങ്ങൾ ലഭിച്ചു-അനുകൂലവും പ്രതികൂലവും അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസവും അവിശ്വാസവും (3:18-21). മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രക്ഷയ്ക്കും ശിക്ഷയ്ക്കും നിർണ്ണായകമായിത്തീരുന്നത് വിശ്വാസമാണ്. ജീവനും മരണവും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നത് വിശ്വാസജീവിതത്തിലൂടെയാണ്. വിശ്വാസജീവിതമാണ് സ്നേഹജീവിതത്തിനടിസ്ഥാനമെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത മനുഷ്യനിൽ സ്നേഹം ഉണ്ടാവുകയില്ല. സ്നേഹം ഇല്ലാത്തിടത്ത് ജീവൻ ഉണ്ടാവുകയില്ല. യഥാർത്ഥജീവന്റെ അഥവാ നിത്യജീവന്റെ അന്തഃസ്സത്ത ദൈവസ്നേഹവും പരസ്നേഹവുമാണ് (ലൂക്കാ 10:25-28). വിശ്വാസമില്ലായ്മ സ്നേഹമില്ലായ്മയ്ക്കും സ്നേഹമില്ലായ്മ ജീവനില്ലായ്മയ്ക്കും കാരണമായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് വിശ്വാസജീവിതം ജീവന് നിർണ്ണായകമായിത്തീരുന്നത്. വിശ്വാസികൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന ഫലം രക്ഷയാണ്, നിത്യജീവനാണ്. വിശ്വസിക്കാത്തവർക്കാകട്ടെ ശിക്ഷയും മരണവും.

വിശ്വാസമാണ് രക്ഷയ്ക്കും ശിക്ഷയ്ക്കും, ജീവനും മരണത്തിനും നിർണ്ണായകമെങ്കിൽ ഇതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവും ദൈവത്തിനല്ല മനുഷ്യനാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനെ ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല, ശിക്ഷിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുമില്ല. എല്ലാ മനുഷ്യരും ജീവിക്കണം, രക്ഷപ്രാപിക്കണം എന്നാണ് അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്: "ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ ലേകത്തിലേക്ക് അയച്ചത് ലോകത്തെ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കാനല്ല, പ്രത്യുത അവൻവഴി ലോകം രക്ഷപ്രാപിക്കാനാണ്" (യോഹ 3:17). ദൈവം വച്ചുനീട്ടുന്ന രക്ഷയും ജീവനും ഏറ്റുവാങ്ങുവാൻ മനുഷ്യൻ തയ്യാറാകാത്തതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യൻ ശിക്ഷാവിധിക്ക് പാത്രീഭൂതനാകുന്നത്. ഇത് ഈശോ വ്യക്തമായി പറയുന്നുണ്ട്: "ഇതാണ് ശിക്ഷാവിധി; പ്രകാശം ലോകത്തിലേക്കു വന്നിട്ടും മനുഷൻ പ്രകാശത്തെക്കാളധികമായി അന്ധകാരത്തെ സ്നേഹിച്ചു. കാരണം അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ തിന്മ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു" (3:19).

വിചിന്തനം: 'ദൈവരാജ്യം കാണുക' 'ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക' എന്നതാണ് വിശ്വാസജീവിതം എന്ന് ഈശോ നിക്കോദേമോസിനോടു പറയുന്നു (3:3-5). 'ദൈവരാജ്യം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ 'ദൈവഭരണം' എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുക. ലോകവസ്തുക്കളാലോ ലോകത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യങ്ങളാലോ ഭരിക്കപ്പെടാതെ ദൈവത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരവസ്ഥ മനുഷ്യരിൽ സംജാതമാകണം. അതാണ് യഥാർത്ഥ വിശ്വാസജീവിതം. ഈശോയുടെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളും പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ ഭരണത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ ഹിതത്തിന് പൂർണ്ണമായും വിധേയപ്പെട്ട പുത്രനടുത്ത ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു ഈശോയുടേത്. അതുകൊണ്ട് ഈശോയുടെ വാക്കുകളും ചെയ്തികളും അത്ഭുതങ്ങളുമെല്ലാം ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളായി മാറി. ഈശോയുടേതുപോലുള്ള, പൂർണ്ണമായും ദൈവഹിതത്തിനു വിധേയമായ, ജീവിതത്തിലേക്ക് നിർണ്ണായകമായ തിരിവ് അഥവാ മാനസാന്തരം ഉണ്ടായെങ്കിലേ നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈശോയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരാവുകയുള്ളു. മാനസാന്തരമാണ് വിശ്വാസത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കുന്നത്. മാനസാന്തരം വിശ്വാ

ത്തിന്റെ ആരംഭമാണെങ്കിൽ വിശ്വാസം പൂർത്തീകരണമാണ്. മിശിഹായിലേയ്ക്കു തിരിയുന്നതാണ് മാനസാന്തരം. മാനസാന്തരമില്ലാതെ വിശ്വാസമില്ല. വിശ്വാസത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥയാണ് മാനസാന്തരം. മാനസാന്തരം നിരന്തരമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. ഈ വിധത്തിലുള്ള മാനസാന്തരമാണ് യഥാർത്ഥ വിശ്വാസജീവിതത്തിനടിസ്ഥാനം.

'ഉന്നതത്തിൽനിന്നുള്ള ജനനം' (3:3) എന്നും 'പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ള ജനനം' (3:5) എന്നുമാണ് വിശ്വാസജീവിതത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തെ യോഹന്നാൻശ്ലീഹാ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ജനനത്തിൽ മുൻകൈയെടുക്കുന്നത് ജനിക്കുന്നവനല്ല; ജനിപ്പിക്കുന്നവനാണ്. അതുകൊണ്ട് വിശ്വാസം ദൈവത്തിന്റെ നേട്ടമല്ല; ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ്. ദൈവമാണ് നമ്മെ വിശ്വാസജീവിതത്തിലേക്ക് ജനിപ്പിക്കുന്നതും വിശ്വാസത്തിൽ വളർത്തുന്നതും. അതുകൊണ്ട് ശിശുക്കളുടെ മാമ്മോദീസാ തികച്ചും അർത്ഥവത്താണ്. ദൈവത്തിന്റെ ഈ പ്രവർത്തനത്തിന് പ്രത്യുത്തരം നല്കാനുള്ള പരിശീലനമാണ് മതബോധനത്തിലൂടെ നല്കപ്പെടുന്ന വിശ്വാസപരിശീലനം.

ക്രിസ്തീയവിശ്വാസജീവിതം ദൈവഹിതത്തോടുള്ള വിധേയത്വത്തിന്റെയും അനുസരണത്തിന്റെയും ജീവിതമാണ്. ദൈവഹിതം മനുഷ്യർക്ക് വെളിവാക്കിത്തരുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്. സഭയിലൂടെയാണ് ഈ വെളിപ്പെടുത്തൽ നടക്കുന്നത്. സഭാപ്രബോധനങ്ങളിലൂടെയും സഭാശുശ്രൂഷകരിലൂടെയും സഭയുടെ നിയമങ്ങളിലൂടെയുമെല്ലാം ദൈവഹിതം വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. സഭയോട് അനുസരണമുള്ളവരായി, ദൈവഹിതാനുസരണം ജീവിതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന ജീവിതം നയിക്കാൻ ഒരുവന് കഴിയുന്നത്. അതുകൊണ്ട് വിശ്വാസജീവിതം അവശ്യം സഭാത്മകമാണ്. വെറും വ്യക്തിഗതമായ രീതിയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ള ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പലരും സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചുപോകുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസികൾ സഭയുടെ വിശ്വാസസ്വീകരണം, വിശ്വാസാഘോഷം, വിശ്വാസജീവിതം എന്നിവയോടു ചേർന്നുനിന്ന് തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെടണം.

മനുഷ്യനോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പരമാവധി സ്നേഹത്തിന് പ്രത്യുത്തരം നല്കുന്ന ജീവിതമാണ് വിശ്വാസജീവിതം. ദൈവത്തിന് മനുഷ്യനോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ വിശ്വസിച്ച് ആ സ്നേഹത്തിന് ജീവിതത്തിലൂടെ പ്രത്യുത്തരം നല്കുമ്പോൾ വിശ്വാസജീവിതമെന്നത് സ്നേഹത്തിന്റെ ജീവിതമാകും. തന്റെ ഏകജാതനെ നല്കുവാൻ തക്കവിധം ദൈവം നമ്മെ സ്നേഹിച്ചുവെന്ന് (3:16) വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആ ദൈവത്തെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ സ്നേഹിക്കാൻ നാം നിർബന്ധിതരാകും. അതുപോലെ, ദൈവം നമ്മെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെതന്നെ മറ്റുള്ളവരെയും സ്നേഹിച്ചുവെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ അയൽക്കാരനെ നമ്മെപ്പോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ നാം നിർബന്ധിതരാകും. അങ്ങനെ, മനുഷ്യനോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിലുള്ള വിശ്വാസം നമ്മെ ദൈവത്തെയും മനുഷ്യരെയും സ്നേഹിക്കുന്നവരാക്കും. നമ്മുടെ സഹോദരസ്നേഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മനുഷ്യനോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിലുള്ള വിശ്വാസമായിരിക്കണം. ഈ വിശ്വാസത്തിൽനിന്നുമാണ് ദൈവത്തോടും ദൈവം നമുക്കു നല്കുന്നവരോടുമുള്ള സ്നേഹം ഉരുത്തിരിയേണ്ടത്. അതുപോലെതന്നെ, ദൈവസ്നേഹത്തിലും പരസ്നേഹത്തിലും നാം വളരണമെങ്കിൽ മിശിഹായിൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ നാം ആഴപ്പെടണം.

ഈശോയുടെ വെളിപ്പെടുത്തലിന്റെ നേർക്ക് ഹൃദയം തുറന്ന് ജീവിതത്തെ സമർപ്പിക്കുകയും ആ സ്നേഹത്തിൽ ജീവിതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്താൽ അവന് ലഭിക്കുന്നത് നിത്യജീവനാണ്; രക്ഷയാണ് (3:18). എന്നാൽ പ്രകാശമായ മിശിഹായെ നിരാകരിച്ച് അന്ധകാരത്തിന്റെയും തിന്മയുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ പിന്തുടരുന്നവൻ സ്വയം ശിക്ഷയ്ക്ക് വിധേയനാക്കുന്നു. മിശിഹായുടെ പ്രകാശം ലഭിച്ചിട്ടും അതിനനുസൃതമായി ജീവിതത്തിൽ വരുത്തേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ തയ്യാറാകാതെ സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങൾ വച്ചുപുലർത്തിക്കൊണ്ടു ജീവിക്കുന്ന അനേകം പേർ ഇന്ന് സഭയിലുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ ഈ നിർണ്ണായകമായ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും ലോകത്തിന്റെ രക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മനുഷ്യനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ബോധവൽക്കരണം ഇന്ന് സഭയിൽ നടക്കേണ്ടതുണ്ട്.